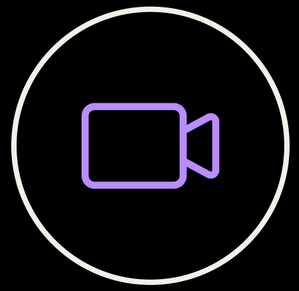
МИСТЕЦТВО В ДІАЛОЗІ

Мистецтво під час війни: як говорити про історію?

МИ – МИСТЕЦЬКИЙ КЛУБ “VOICE”

[та ось, що ми створюємо]

ІВЕНТИ

ІНТЕРВ’Ю

НАВЧАЛЬНИЙ КОНТЕНТ

(НЕ) КОНФЕРЕНЦІЯ “РАЗОМ НА ВІДСТАНІ”

*Це не звичайна конференція зі спікерами — а **Open Space**: наперед визначеної програми немає, кожен **учасник сам пропонує тему** розмови у зручний для себе час, а команда допомагає втілити ідеї в життя.*

SUN

10 Вересня - 20 Жовтня 2026

Учасники з 18+ країн

ПРО ЩО “МИСТЕЦТВО В ДІАЛОЗІ”

«Мистецтво в діалозі» — це серія інтерактивних зустрічей про мистецтво як простір для розмови, осмислення історії, культурного досвіду та особистих переживань.

Головна ідея серії: мистецтво може бути спільною мовою для розмови між людьми з різним досвідом, культурним контекстом і поглядами.

Сесія 01 - «Українське мистецтво в культурному діалозі»

Сесія 02 - «Мистецтво під час війни: як говорити про історію?»

Сесія 03 - «Мистецтво в культурному діалозі: те, що не залишає нас байдужими»

Сесія 04 - «Мистецтво в діалозі: наша колекція»

ДАВАЙТЕ ПОЧИНАТИ !!!

ДАВАЙТЕ ЗНАЙОМИТИСЬ

[дайте відповідь ввімкнувши мікрофон або пишіть в чат]

- **Як вас звати?**
- **Скільки вам років?**
- **В якій країні ви зараз знаходитесь?**
- **Чого ви очікуєте від заходу?**

Яке одне слово ви б обрали, щоб описати роль мистецтва під час війни?

Під час Другої світової війни в порожніх залах Національної галереї в Лондоні майже сім років щодня лунали обідні концерти.

Чому люди приходили слухати музику посеред бомбардувань і що це говорить про потребу в мистецтві під час війни?

ДОРОЖНІЙ ЩОДЕННИК

У кожної людини, яка пройде російсько-українську війну, залишаться свої спогади про її страшний колір: білий, як вмить посивіле волосся чи колір бинтів, червоний – колір крові і болю. Найстрашніший колір війни, у якому вороги спалили всі інші кольори й відтінки, – чорний, – колір згарищ, горя, жалобних стрічок на могильних вінках... На чорному папері створив графічну серію картин Матвій Вайсберг.

“Малювати я почав у Польщі, у будинку моїх друзів Густава та Ганни Цесляр. Вони та Таня Критенко, яка впродовж п'яти діб, без сну, була за кермом, поки ми не дісталися кордону (страшну цю дорогу я потім намалював), оцінивши мій реактивний стан, вирушили зі мною до крамниці художніх матеріалів «Koh-i-Noorг», де я набрав усього потрібного (а мої друзі сплатили, бо грошей у мене не було): паперу, фломастерів, грифелів.”

– Матвій Вайсберг
Джерело: книга “Дорожній щоденник”

Пачка чорного паперу формату А4 містила 100 аркушів, і дивна, страшна думка, яку я гнав від себе, полонила мене: поки не заповню їх усі, не повернуся додому.

– Матвій Вайсберг

Джерело: книга “Дорожній щоденник”

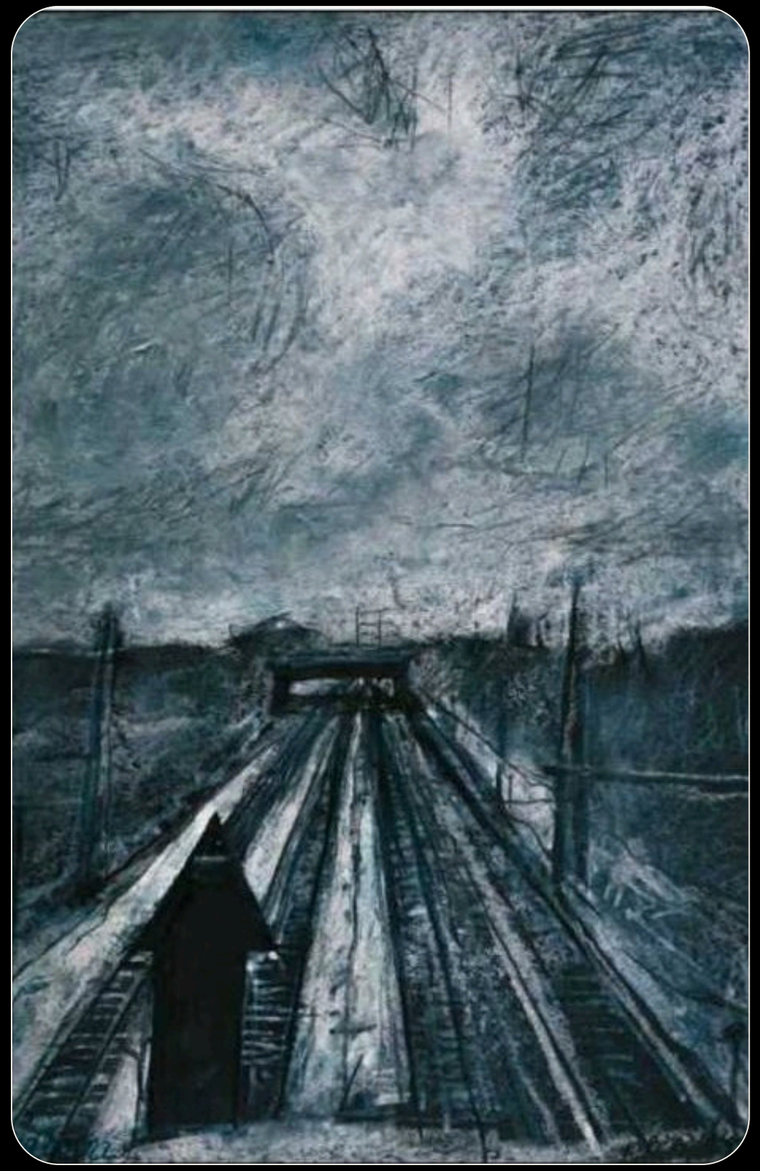
“ЛІТАЧКИ”

11. 03. 2022

Сліди літаків я малював увесь час: мені здавалося, що всі вони летять додому, до Києва. Небо над Віслою, Прагою, Мюнхеном було мирним, але навіть там я відчував його ймовірну загрозливість.

– Матвій Вайсберг

Джерело: книга “Дорожній щоденник”

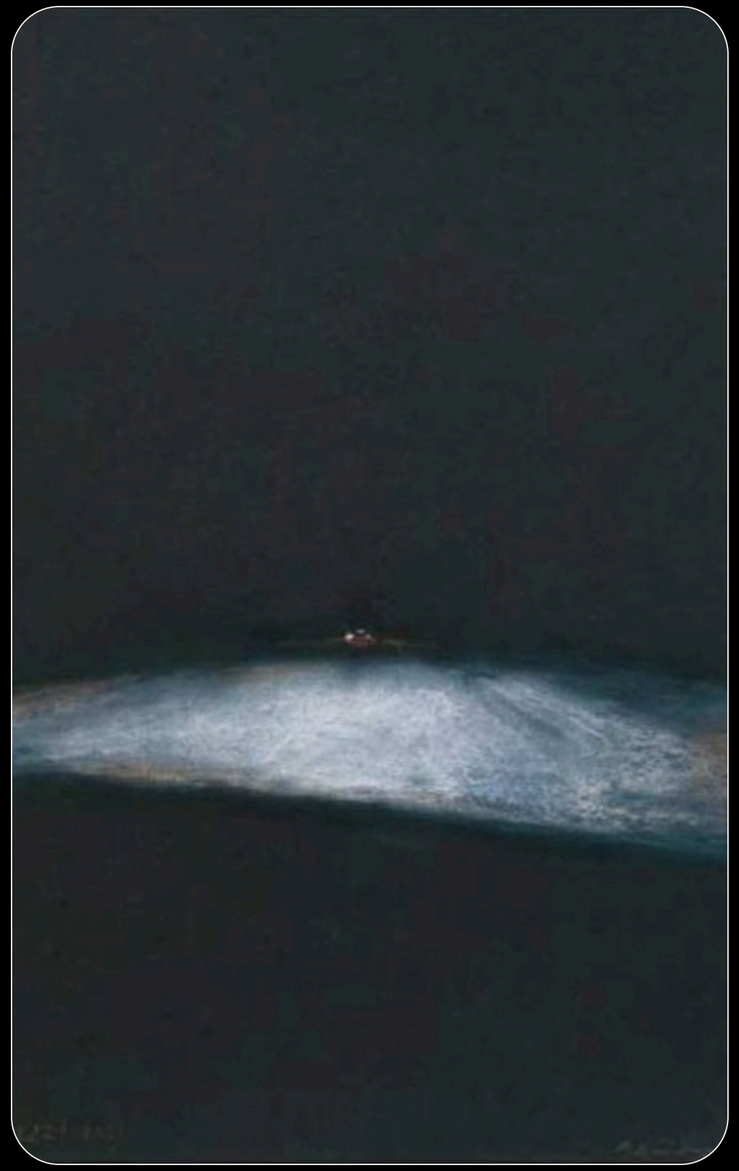
“ЗАЛІЗНИЦЯ”

10. 04. 2022

Вікна мюнхенської квартири Ману - так її називають друзі - виходять на залізницю: я слухав шум потягів і думав, що будь-яка дорога веде додому. Вікна були моїми сумними друзями: крізь них я дивився на дорогу й небо.

– Матвій Вайсберг

Джерело: книга “Дорожній щоденник”

Як мистецтво допомагає нам говорити про те, що важко пояснити словами?

На вашу думку, мистецтво під час війни (будь-яке, не обов'язково про війну) є способом розповісти про війну чи способом зберегти внутрішню рівновагу й відчуття нормальності?

РЕФЛЕКСІЯ

Що б ви сказали людині, яка вважає, що під час війни займатися мистецтвом недоречно?

З чим ви виходите з цієї розмови: з відповіддю чи з новим питанням?